

РОЗВІДКА: ХТО ПОЛЮЄ ЗА УКРАЇНСЬКИМИ ДЖЕНТЛЬМЕНАМИ?

Сім років тому на сайті Радіо Свобода була оприлюднена моя стаття «Розвідка України – справа президента?». На неї відгукнувся генерал-майор запасу Александр Шарков: «Я як перший начальник зовнішньої стратегічної розвідки незалежної України повністю поділяю стурбованість автора статті з приводу стану справ у цій найважливішій для національної безпеки сфері діяльності нашої держави в умовах відвертої військової агресії з боку «братньої» сусідньої Росії. Потрібні кардинальні, в тому числі кадрові, заходи. Зволікання загрожує величезними військовими, політичними і економічними втратами! Історія це однозначно підтверджує».

Нині можемо констатувати, що думку генерала-розвідника підтвердила скандальна історія з «Вагнергейтом». І не тільки.

Усвідомлення небезпеки дозволяє краще зрозуміти, що першорядне, а що другорядне. І найголовніше – змушує діяти безпомилково, без розкачки. Про це ще 2500 років тому знав китайський стратег Сунь-цзи, який наголошував, що для перемоги над ворогом треба про нього володіти максимально повними знаннями, які можна отримати лише від людей і лише за допомогою розвідки, за допомогою спецслужб.

У грудні 1952 року під час підготовки проекту постанови ЦК КПСС «Про Головне розвідувальне управління МГБ ССРСР» на одному із засідань Комісії Сталін зауважив: «У розвідці ніколи не будувати роботу так, щоб направляти атаку в чоло. Розвідка має діяти обходом. Інакше будуть провали, і важкі провали. <...> Постійно змінювати тактику, методи. Постійно пристосовуватися до світової обстановки. <...> Найголовніше, щоб у розвідці навчилися визнавати свої помилки. <...> Не можна бути наївним у політиці, але надто не можна бути наївним у розвідці. <...> Розвідка – свята, ідеальна для нас справа. У розвідці має бути кілька сотень людей-друзів (це більше, ніж агенти), готових виконати будь-яке наше завдання».

Мав рацію найкращий друг чекістів: «Не можна бути наївним у політиці, але надто не можна бути на-

ївним у розвідці». Однак цю універсальну пораду-інструкцію чомусь не взяв до уваги начальник ГУР МО України Кирило Буданов. Досить згадати відверто замовне відеоінтерв'ю, яке він дав Олексію Арестовичу 19 серпня минулого року, та велими контroversійне інтерв'ю «Military-Times» (**Russia preparing to attack Ukraine by late January: Ukraine defense intelligence agency chief.**) 21 листопада.

Нинішній очільник українського ГУР, очевидно, не знайомий зі свідченнями Александра Сахаровського, який майже два десятиліття очолював зовнішню розвідку ССРСР: «У сучасному світі, коли ядерна зброя зробила застосування військової сили застарілим методом, тероризм повинен стати нашою основною зброєю».

І став. Уже в наш час. У вересні 2016 року в Рівному був убитий колишній майор ГУР Іван Мамчук – помста за те, що 2008 року допомагав грузинам збивати російські літаки. У квітні 2017-го в Маріуполі був підірваний полковник СБУ Олександр Харабєруш, агентом ФСБ вчинена невдала спроба замаху на подружжя Осмаєвих, демонстративно вбиті шляхом підризу автомобіля полковник ГУР Шаповал і полковник контррозвідки СБУ Возний. Безумовно, без «крота» не обійшлося.

Є й інші трагічні історії. Ввечері 9 грудня 2015 року під час проведення «спецоперації щодо припинення діяльності диверсійно-розвідувальної групи» бійці СБУшної «Альфи», виконуючи чесь зомовлення, в київській квартирі вбили Олега Мужчиля, героя російсько-української війни.

«Ліквідація співробітника ГУР Міноборони Олега Мужчиля, більше відомого у ветеранських колах як «друг

Лісник», у 2015 році Службою безпеки України – це політичне вбивство. Про це заявив підполковник ЦСО «Альфа» Андрій Дубовик – один з героїв російсько-української війни в інтерв'ю Геннадію Друзенко» (інтернет-видання «Апостроф», 30 березня 2021 – <https://apostrophe.ua/ua/news/society/2021-03-30/ubiystvo-olega-mujchilya-podpolkovnik-zayavil-o-prichasnosti-rukovodstva-ukrainyi/227393>). Прямая мова Дубовика: «Поступила вказівка на ліквідацію. Я не можу сказати точно, хто давав. Але на базі був представник адміністрації президента. За словами очевидців був Таранов, був Устіменко (командир «Альфи», він керував операцією), був якийсь зв'язок з Банковою... Це було політичним вбивством».

8 липня 2020 року СБУ затримала оперативну групу розвідників ГУР МО України. Того ж дня був обстріляний командир групи (позивний «Швед»), який відіжджав на машині від будинку на Позняках, де мешкав. В інтерв'ю Цензор.Нет (<https://censor.net/ru/r3229919>) підполковник ЗСУ Михайло Ніколов розповів про брутальне затримання військових розвідників: «Змушений назвати речі

своїми іменами – операція зі звільнення полонених в ОРДЛО була зірвана керівництвом України... У мене виникло враження, що ціль була просто розкрити операцію і зв'язати нам руки. Це може бути вигідно тільки ворогові. Хоча Мініборони повністю підтвердило наші повноваження, СБУ не закриває справи... Відбувається системний «злив» інформації, причому це робиться публічно, ніби випадково. Нашу групу розкрили вже після нашого затримання. Групи захоплення Альфа СБУ сказали, що ми терористи. Вони не повірили, що ми є співробітниками Мініборони. Коли побачили документи та дізналися, чим ми займаємось, то «альфівці» сміялися: «Як ви можете безкоштовно йти до Донецька, ми й за гроші туди не підемо, країна це не оцінить!» Якщо чесно, я побачив, що в СБУ є сепаратисти, які не збираються воювати з ворогом».

У висліді була зірвана ретельно спланована і підготовлена спецоперація зі звільнення українців з російської катівні в Донецьку – так званого концтабору «Ізоляція». З цього приводу на Youtube можна переглянути цікавий сюжет – «**Як керівництво країни зірвало спецоперацію зі звільнення українців**» (<https://www.youtube.com/watch?v=xS5L4Y0stII>).

У статті «Троянські коні» в Україні» (<https://universum.lviv.ua/magazines/universum/2020/4/tr-koni.html>) я вже писав, як 1 липня 2020 року слідчі ДБР провели санкціоновані огляди військової техніки на території кількох військових частин Повітряних сил Збройних сил України, незаконно вилучивши при цьому 7 приладів НВЧ (клістриони) і тим самим привівши зенітні установки у небоєздатний стан. По суті агресорові був надісла-

ний сигнал про можливі шляхи пониження рівня боєздатності українських ЗСУ – параліч ППО регіону або й країни. Отримавши результати слідства (для російської агентури в Україні це навряд чи становитиме непереборну перешкоду), москвити зрозуміють, яким чином СЗРУ чи ГУР МО доставляла з РФ дефіцитні клістриони, хто їх продає, який маршрут, де вікна на кордоні тощо. «Де кілька клістрионів – це декілька непрацюючих комплексів виявлення, наведення і ураження. Це більше доби діра в нашому повітряному просторі завширики декілька сотень кілометрів» (генерал-лейтенант Михайло Забродський, Герой України).

Того ж злочасного липня 2020-го стався провал філігранної операції по затриманню «вагнерівців».

5 листопада, цьогогоріч, на пропозицію Міністерства освіти і науки (!) Кабінет міністрів вирішив ліквідувати Академію зовнішньої розвідки України – єдину навчальну установу такого ґатю.

25 листопада журналістка Яніна Соколова в Шоу СОРОМНО! (https://www.youtube.com/watch?v=_uag7gl-VMg) висловила припущення про існування «крота» в Офісі президента України. Назвала прізвища Демченка і Литвиненка. За її словами, 7 вересня 2021 року був зокрема підписаний наказ 45421 Д 2021, згідно якого розформовується Департамент зовнішньої розвідки, який займався розсіяннями на окупованих територіях Донбасу, Криму і безпосередньо в Росії. Департамент складався із 180 людей...

Як бачимо, йдеться вже не про помилки/випадковості, не про якісь незрозумілі тенденції, а про СИСТЕМУ. Навіть з наведених історій-пазлів уже можна скласти цілісну картину. Мимоволі напрошуються висновки. Невеселі...

У РФ правлять чекісти, гебня. Їхній ідеал – Сталін і СССР. Їхні методи – теракти, вбивства, репресії і... війна. Нічого дивного в цьому немає. **Нинішній міжнародний тероризм був сконструйований на Луб'янці в штаб-квартирі КГБ** після

шестиденної війни на Близькому Сході в 1967 році. Про це свого часу аргументовано розповів генерал-лейтенант Іон Пачепа, очільник румунської розвідки – найвисокопоставлений перебіжчик-спецслужбіст із країн соціалістичного блоку.

«На жаргоні КГБ зміна минулого називалося «поданням чого-небудь в образі чогось іншого» (по суті, «фабрикуванням», або «фальсифікацією», або «підтасовуванням фактів») і було суворо засекреченою інформацією... Метою Росії є маніпулювання майбутнім, а не тільки отримання знань про минуле. Через це ідея полягає в тому, щоб фабрикувати нове минуле для об'єктів супротивника і змінити їхнє сприйняття в світі» (Іон Пачепа).

Кремлівська пропаганда, взявши на озброєння знамениту фразу Мао Цзедуна про те, що брехня, повторена сто разів, стає правдою, запрацювала в посиленому режимі. Антиукраїнському. Антизахідному.

1990 року в інтерв'ю «Московским новостям» генерал КГБ Олег Калугін слушно зрозумував: «Коли людей постійно змушують дивитись в один бік, коли вони позбавлені інформації, вони перестають думати». Людей можна відучити думати й в інший спосіб – закидавши їх величезним обсягом інформації, в якій відсутні державні дороговкази й орієнтири.

Цього українська влада не розуміє. Бо вже три десятиліття тому навіть з відкритої преси можна було передбачити можливий сценарій розвитку подальших стосунків з Росією. Ось що писав московський «Собеседник» (№22, 1992). «Росія справедливо вважає Крим своїм – потом и кровью многих поколений русских людей полита дорога к нему и он сам. <...> А пока что украинские власти делают одну ошибку за другой, раз за разом ставя ножку на югославскую тропинку: объявили и Крым, и Севастополь своими <...> Итак, если Россия не отступит от Крыма, между нею и Украиной в самом недалеком будущем начнется вооруженный конфликт. Это очевидно»...

КГБ був державою в державі, а тепер сам перетворився в наддержаву. Путінський режим успадкував від СССР надійні нелегальні зв'язки на оперативному рівні (СВР, ГРУ, ФСБ), володіє й ефективною мережею каналів упровадження агентури в Україні.

У будь-якій державі є так звана п'ята колона, приховані колаборанти.

Голова ТСК ВПУ
Мар'яна Безугла

Надто в Україні. Чергове цьому підтвердження: «слуги народу» знову демонструють гострий рецидив українофобії – нещодавно 29 депутатів на чолі з одіозним Бужанським зареєстрували у Верховній Раді законопроект №6336, мета якого є позбавлення незалежності Уповноваженого з захисту державної мови.

Британський політологічний дослідницький інститут «Товариство Генрі Джексона» оприлюднив доповідь професора Ендрю Фоксолла «Путін бачить і чує все: як російські розвідувальні служби загрожують Сполученому Королівству». З неї випливає, що близько 75 тисяч росіян, які мешкають у Лондоні, працюють на ФСБ, ГРУ і Службу зовнішньої розвідки Росії. «Російські шпигуни у Британії доволі заповзято виконують широкий список «активних дій», затверджених у Росії, у плані здійснення зловісних зусиль, спрямованих на підрив британського суспільства», – вважає Ендрю Фоксолл.

Напрявні принципи «тотальної розвідки» в Третньому Райху сформулював Рудольф Гесс, заступник Гітлера: «Кожен може бути шпигуном; кожен повинен бути шпигуном; немає таємниці, про яку не можна було б довідатись». Цією інструкцією нині послуговується режим Путіна.

У США напередодні вибуху Другої світової війни було майже 50 тисяч німецьких агентів. «Домашня прислуга, продавці в бакалейних лавках, перукарі, сестри милосердя, шофери, оперні співачки, рахівники – всі вони надсилали свої щотижневі доповіді в регіональні офіси» (з книги Курта Рисса «Тотальне шпигунство»).

2004 року в інтерв'ю українській службі Бі-Бі-Сі колишній полковник КГБ Олег Гордієвський, який 1985 року втік на Захід і зараз мешкає у Лондоні, розповів, що в Києві резидентура ФСБ і ГРУ налічує понад 100 осіб. А скільки сьогодні? Скільки активно діючих і законсервованих агентів нині перебуває на зв'язку в російських резидентів в Україні?.. Гордієвський також пояснив, що «всі обласні й крайові управління ФСБ мають завдання вербувати агентуру в Україні – тобто якщо впливовий українець приїздить у відрядження чи в родинних справах до Сибіру, то до нього приставлятимуть людей ФСБ, щоб завербувати, щоб той українець сидів у Львові чи Києві чи Дніпропетровську і повідомляв щось цінне Москві».

Тож українським спецслужбам треба активніше займатись глибинними розробками агентури, які вклю-

чають професійне стеження за потенційними організаторами та ймовірними керівниками проросійського підпілля, складну й небезпечну роботу під прикриттям.

«В Україні люди живуть і абсолютно не відчують себе українцями. Якщо завтра на тлі невдоволення президентом і нинішньою владою прийде нова партія й пообіцяє доллар по 8 грн та збільшити пенсії удвічі, але спонсоруватиметься російською стороною або мати якісь домовленості з РФ, то люди за неї проголосують» (Цві Аріелі, ізраїльський інструктор-волонтер).

У США напередодні вибуху Другої світової війни було майже 50 тисяч німецьких агентів. «Домашня прислуга, продавці в бакалейних лавках, перукарі, сестри милосердя, шофери, оперні співачки, рахівники – всі вони надсилали свої щотижневі доповіді в регіональні офіси» (з книги Курта Рисса «Тотальне шпигунство»).

Чверть десятиліття тому Олександр Скіпальський, фундатор ГУР Міністерства оборони України, заявив, що «активність російських спецслужб в Україні добре помітна». Ще одне його свідчення: «Кількість впливових персоналій в Україні, які є потенційними зрадниками, а потім стають відкритими ворогами, зашкалює. Якби сьогодні настав день Х, усі були б шоковані точно так само, як шоковані були ситуацією в Криму. Ми начебто заборонили Комуністичну партію, але я впевнений, що російський комуністичний центр має в Україні конспіративні структури та персоналії. Лідери та керівники замаскованих антиукраїнських організацій відчують себе привільно, і з боку держави й правоохоронної системи жодних обмежень для них немає, а їх корупційні зв'язки дають їм можливість спілкуватися з ворогом і звертати свої дії».

І що? До нинішнього куратора українських розвідувальних структур Руслана Демченка та очільника ОП Андрія Єрмака немає питань в цьому контексті?

«Усі вороги, які мають хоча б найменші прикмети антиукраїн-

ської діяльності, – це об'єкти конспіративного контролю з боку нашої правоохоронної системи, і, насамперед, СБУ» (Олександр Скіпальський).

А це висновок Ігоря Сметька, колишнього начальника ГУР МО і голови Служби безпеки у 2003–2005 роках: «Якщо верхівка України почне реально очищуватися від агентів впливу Росії, сплинуть старі зв'язки. Нікому в нашій політичній еліті цього не треба... На жаль, усі наші олігархи мають критичний масив компрометувальної інформації в руках спецслужб РФ». На думку экс-начальника ГУР МО Василя Бурби, серед української влади є «кріт», який передає інформацію ворогові.

Сер Френсіс Уолсінгем, один із засновників англійської Секретної служби, вирік знамениту фразу: «Ця робота надто важка і брудна, тому займається нею можуть тільки джентльмени».

Сентенція про важливість розвідки, виголошена британцем ще у XVI столітті, досі залишається актуальною. Тож постає закономірне питання: чи є в Україні справжні джентльмени?

Відповідь позитивна. Джентльмени в Україні є. Справжні. Навіть незавершені (не з вини розвідників) операції ГУР МО України це підтверджують.

Питання в іншому: чи спроможні «слуги народу» допомогти вітчизняним джентльменам здійснити воєнну, інформаційну, культурну й економічну деокупацію України від російської скверни?

Питання риторичне. Бо складається враження, що за українськими джентльменами полують не лише ворог...

Олег К. РОМАНЧУК

